Cantar

Per PepMaria el dc., 06/06/2018 - 11:57

El meu company Luís estava ingressat en estat terminal a l'hospital. Degut a un hematoma cerebral, s'havia anat apagant poc a poc en els darrers dies, i cap a les cinc de la tarda els metges de l'hospital van sedar-lo.

Jo li estava fent companyia. Quan va marxar el personal mèdic de l'habitació ens vam quedar ell i jo. Vaig posar ordre a l'habitació, esperant que més tard arribessin altres jesuïtes i familiars a visitar-lo i acomiadar-se d'ell.

En Luís respirava calmadament i obria els ulls molt de tard en tard. Li vaig agafar la mà i vaig pregar en silenci *per* ell; però volia pregar *amb* ell en aquells moments importants. Tanmateix, jo estava bloquejat i esporuguit per la mort que era a prop.

Aleshores vaig recordar que amics meus canten cançons a gent que estan al llit de mort. I vaig començar a cantar, ben baixet, una cançó a en Luís: "El Senyor és la meva força, el Senyor el meu cant; Ell m'ha estat la salvació, en Ell confio i no tinc por". En va seguir una altra, i una altra... amb algunes desafinades, per desgràcia. Tanmateix, a mesura que anava cantant, la por va anar desapareixent. Se'm van anar ocorrent cançons per a en Luís: el Virolai, la Salve, el Parenostre... Vaig sentir una joia especial amb la darrera estrofa d'una cançó inspirada en el Càntic de les Criatures de Francesc d'Assís:

"Oh, Pare bo, lloat sigueu de tots
per la germana [mort] que ens tanca els ulls del cos
i n'obre uns altres per fer-nos més com Vós."

Mentre li cantava, en Luís semblava dormir, i no sé fins a quin punt em sentia o connectava amb les cançons. El que sé del cert és que cantar em va treure la por que la mort projectava sobre mi, i em va anar omplint de pau.

Cap a quarts de nou del vespre van venir familiars d'en Luís: vam estar parlant d'ell i pregant per ell. Quan vaig marxar a sopar, deixant lo en la nova companyia, li vaig fer un petó al front, desitjant-li una bona nit i excusant-me per si havia desentonat amb els meus cants.

Va morir al cap d'una hora. M'ha quedat el dubte de si va marxar per no sentir més les meves desafinades...Vindrà un dia en què li ho podré preguntar. Però no tinc pressa perquè vingui. En tot cas, cantar a Déu amb en Luís certament m'ha preparat per viure "aquella hora de temença en què s'acluquin aquests ulls humans" (Joan Maragall) amb una mica menys de temença, amb una mica més de pau.

Donar la mà, desafiar el perfeccionisme, dirigir-se a Déu per comunicar-se amb un altre, conviure amb la germana mort: tot això m'ho va ensenyar silenciosament en Luís.

¡Gracias, Luís, por tu paciencia!
.....
"Déu escriu recte en línies torçades."
Proverbi portuguès.

Això és la joia –ser un ocell, creuar
un cel on la tempesta deixà una pau intensa.
Això és la mort- tancar els ulls, escoltar
el silenci de quan la música comença.
Màrius Torres,

"A un home sense solidaritat humana, ¿de què li serveix la cerimònia? A un home sense solidaritat humana, ¿de què li serveix la música?"
Confuci *Analectes* III, 3.
.....
· En quines ocasions acostumes a cantar?
· En quines situacions pot ser bo per comunicar-se amb algú dirigir-se a una tercera persona (o a Déu)?
· Quins gestos acostumen a acompanyar el teu estar amb una altra persona?
· Hi ha gent que no diu res, però que t'ensenya coses?